

[Stetter.]

har kunnet arbejde med, men heller ikke ønsket om en midlertidig forlængelse af betalingsterminen har fundet tilslutning hos forligspartierne. Det beklager vi. Butikshandelens Fællesråd bad under samrådet i skatte- og afgiftsudvalget om en hurtigere ikrafttrædelse, f. eks. den 15. eller den 22. september — det skulle af naturlige grunde være en mandag. Jeg beder ministeren for skatter og afgifter udtale sig om, hvorfor det ikke er muligt at fremme iværksættelsen af denne lovgivning.

Vi er tilfredse med, at den bundne opsparring nu frigives. Pengene burde aldrig have været opkrævet. Den koservative gruppe advarede da også kraftigt mod at begrænse købekraften på et tidspunkt, da alle forudsigelser gik ud på faldende forbrug og stigende arbejdsløshed. Vi gik ind for at sende forslaget til folkeafstemning. Det lykkedes ikke at samle de nødvendige underskrifter. Nu får vi den bundne opsparring frigivet uden denne folkeafstemning.

Vi har i betænkningen anført, at også tjenstemændenes tvangsopsparrede dyrtidsbeløb burde frigives. Uanset alle aftaler herom forekommer det os i den nuværende situation urimeligt, at en enkelt lønmodtagergruppe skal være underkastet en tvungen opsparring. Den konservative gruppe vender tilbage til dette emne.

Jeg vil herefter fremsætte nogle bemærkninger under henvisning til de 3 lovforslag, som tager sigte på fremme af erhvervsinvesteringerne. Det er forslagene om et midlertidigt investeringsfradrag for maskiner m. v., forslaget om investeringsfonds og forslaget om nedsættelse af afgiften for skibspantebreve.

Den konservative gruppe vil stemme ja til disse forslag, men vi advarer mod at overvurdere virkningerne af de nævnte foranstaltninger. Det er generelle forbedringer i den økonomiske politik og ophævelse af erhvervsrestriktioner, som vil gavne og hjælpe, og så naturligvis det helt afgørende: et opsving i de internationale konjunkturer, men dette sidste har vi ingen indflydelse på. Det første afgør jo flertallet her i tinget.

De 2 store forligspartier, socialdemokratiet og venstre, har tidligere gennemført en forhøjelse af aktieselskabsskatten, en skærpelse af kapitalvindingsskatten for byer-

hverv og et net af avance- og prisrestriktioner. Det er simpel logik, at disse beslutninger har forværret beskæftigelsessituationen, fordi virksomhederne kun kan overleve og skabe nye arbejdspladser, såfremt de har mulighed for og tilladelse til at tjene penge. Erhvervslivet må i dag leve med en avancestoplov, som bl. a. forhindrer mange virksomheder i at tjene tilstrækkeligt til nødvendige fornyelser og til sikring af deres økonomiske grundlag. Det må leve med pris- og monopolløve, som sætter snævre grænser for forrentningen af den arbejdende kapital. Disse love betragtes som et led i den gennemførte indkomstopolitik, men det kan da aldrig være i lønmodtagernes interesse, at deres arbejdspladser ikke kan bestå. Fagforeningerne kan da heller ikke med fornuftige argumenter forsvare, at disse restriktioner opretholdes.

Såfremt flertallet her i tinget ville være med til dels at fjerne, dels at lempe på disse restriktioner, ville der være et begrundet håb om, at de efterhånden mange midlertidige forbedringer og nydannelser i erhvervslovgivningen ville begynde at batte noget, men heller ikke før.

Jeg vil slutte med at sige til regeringen: så længe man forhindrer virksomhederne i at tjene til nødvendige investeringer, så længe man skræmmer forbrugerne med nye skatteregler, og så længe man foruroliger de investeringsvillige med en ØD-plan, så længe får vi ikke fuld beskæftigelse her i landet. På denne baggrund hjælper ikke nok så mange dygtigt gennemførte — det skal indrømmes — kriseforlig.

Ømann (SF):

Der har i aviserne været filosoferet meget frem og tilbage over, hvor meget regeringen havde betalt partiet venstre for at få det af så mange socialdemokrater attråede forlig i stand. Det åbenbares jo efterhånden, at venstre har gabet temmelig højt, og at der ikke ligefrem er sket affodring med dafnier. Det åbenbares også i den buket, vi har til behandling her. En måned af den moms-nedsættelse, der var tilsigtet at være beskæftigelsesfremmende, blev slugt af venstre. Og jeg vil bede tinget lægge mærke til, at det ikke var nogen ligegyldig måned; det var marts 1976, som måske ville være afgørende for, om nedsættelsen af momsen kunne slå